Для пацієнтів Святошинського ПНІ на 1,5 млн гривень закуплять підгузки і пелюшки

Антон Овсієнко: “Білогородська громада під час війни вчиться тримати баланс між фронтом і розвитком”

20 Травня 2026 - 09:00 Тексти

Підписатись Підписатись Підписатись

Антон Овсієнко очолює Білогородку і всю громаду вже понад п’ять років, значна частина яких припала на період повномасштабної війни. Сьогодні громада спрямовує сотні мільйонів гривень на підтримку ЗСУ, водночас шукаючи баланс між потребами фронту та розвитком інфраструктури, освіти й енергонезалежності. Про виклики воєнного часу, зростання кількості ВПО, міжнародні партнерства, запуск сучасного протезування для ветеранів і бачення майбутнього громади після перемоги голова громади розповів в інтерв’ю КВ.

Про каденцію та трансформацію управління

КВ: Ви вже п’ять років очолюєте громаду. Якщо порівнювати перший рік роботи і нині – як змінилася логіка управління громадою в умовах війни?

Антон Овсієнко: По-перше, йдеться вже не про п’ять років, а фактично майже про 16. До створення громади я дві каденції очолював Святопетрівське, а після об’єднання ми вже працювали в новому форматі об’єднаної громади. Одним із найскладніших викликів тоді стало саме об’єднання: розформування сільських рад, які увійшли до громади, і побудова нової структури управління.

Нам довелося фактично з нуля організовувати всі служби, які раніше були на рівні району. Це і ЦНАП, і вся кадрова робота, і навчання працівників, і комплектування колективу та реструктуризація комунальних підприємств. Цей процес тривав трохи більше року і був одним із найважчих викликів ще до повномасштабної війни. Але ми впоралися, і сьогодні ця модель є дієвою та ефективно працює.

Коли почалося повномасштабне вторгнення, ніхто не мав чітких вказівок. Тому всі рішення ми ухвалювали на місцевому рівні. Робили все можливе, щоб громада вистояла, щоб люди були нагодовані й убезпечені. І з цим ми теж впоралися.

Більше того, ми брали участь в евакуації людей із Бучанського району – з Ірпеня, Бучі, Ворзеля, Гостомеля. Ми організовували зустріч людей, приймали їх тут, годували, надавали транспорт, щоб доправити далі до Києва.

Зробити внесок

20 Травня 2026, 15:05
Для пацієнтів Святошинського ПНІ на 1,5 млн гривень закуплять підгузки і пелюшки

20 Травня 2026, 14:46
У Києві на підтримку ВПО за три місяці спрямували близько 120 млн гривень

20 Травня 2026, 14:24
ДПСУ вже пропускає за кордон усіх жінок без винятків

20 Травня 2026, 14:04
На Обухівщині при пожежі в будинку загинув чоловік

20 Травня 2026, 13:45
У Вишгородському районі сьогодні, 20 травня, проводять вибухові роботи

20 Травня 2026, 13:23
Підвал житлового будинку на Афанасьєва за 900 тисяч гривень переобладнають під укриття

20 Травня 2026, 13:03
Микола Калашник у межах робочого відрядження до Азербайджану провів низку важливих зустрічей

20 Травня 2026, 12:43
Корупція в Нацполіції: викрито схему прикриття «порноофісів» на верхівці обласних ГУНП

20 Травня 2026, 12:25
Генштаб повідомив результати уражень НПЗ “Лукойл-Нижегородоргсинтез” та НПС “Ярославль-3”

20 Травня 2026, 12:14
DIM взяв участь у благодійному забігу Spartan Race Kyiv 2026

На фото: Пленарне засідання позачергової 97-ї сесії Білогородської сільської ради від 16 квітня 2026 року.

Про оборону та підтримку військових

КВ: У вашому публічному звіті голови за 2025 рік зазначено, що пріоритетами стали безпека, підтримка ЗСУ та енергонезалежність. Що з цього сьогодні домінує і чому?

Антон Овсієнко: В умовах самої війни пріоритети змінилися. Звичайно, частину бюджету і всі зусилля спрямовуємо нині на підтримку наших військових і ветеранів. Ми надаємо прямі субвенції з бюджету, закуповуємо необхідне обладнання, матеріали, техніку й передаємо нашим військовим. Громада в цьому напрямку працює дуже активно. Якщо говорити про цифри, то торік на підтримку Збройних сил України ми спрямували близько 100 млн гривень, позаторік – майже 51 млн, ще раніше – близько 49 млн. Цього року вже виділили 55 млн гривень. Загалом за весь цей час громада спрямувала на підтримку ЗСУ близько 254 млн гривень.

Це один із наших головних пріоритетів і, мабуть, найважливіший. Ми всі прагнемо якнайшвидшої перемоги, тому розуміємо, наскільки необхідною є така підтримка. Як правило, ми постійно комунікуємо і з військовими, і з їхніми родинами, тому намагаємося допомагати саме там, де це найбільше потрібно.Звісно, цього року наші можливості дещо менші, бо бюджет має менший ресурс, ніж раніше. Але все, що вдається знайти, ми насамперед спрямовуємо на підтримку військових.

Звісно, тут потрібно дотримуватися балансу між допомогою військовим і розвитком громади, адже людей у громаді багато, і вони також потребують якісних послуг.

Не всі, скажу відверто, однаково розуміють, що сьогодні більше коштів потрібно спрямовувати саме на ЗСУ. Люди хочуть бачити дороги чи навіть розважальні проєкти. Але разом із депутатським корпусом розуміємо: сьогодні пріоритети треба розставляти правильно.

Так, у громаді, звісно, проводимо і ремонти доріг, а в окремих випадках – навіть нове будівництво.

Ще один серйозний виклик у воєнний час – це організація навчального процесу і безперебійна робота комунальних підприємств, щоб усі послуги надавалися стабільно. Це і пошук генераторів, і забезпечення альтернативних джерел енергії, щоб громада функціонувала без збоїв.

На фото: Громада здійснює передачу медичних засобів ЗСУ, необхідних для роботи на передовій

КВ: Тобто баланс між розвитком громади й підтримкою фронту все ж таки вдається знаходити?

Антон Овсієнко: Так, вдається. І це обов'язково треба робити, тому що ми все одно повинні розуміти й готуватися до тих викликів, які чекають на нас у майбутньому. Ви ж знаєте, як важко всі пережили цю зиму.

Саме тому, щоб уникати подібних ситуацій, ми повинні бути енергонезалежними. У нас усі заклади повністю забезпечені генераторами, деякі – сонячними панелями. Ми можемо подавати воду, обслуговувати каналізацію і надавати всі необхідні послуги. Також формуємо резерви пального, які завжди маємо на випадок надзвичайних ситуацій.

Звісно, усе це потребує значних витрат. Ви ж розумієте: і придбати генератор, і встановити сонячні панелі – це серйозні кошти. Тому ми, звичайно, шукаємо міжнародних донорів, які допомагають нам у цьому. І ця робота дає результат, за це окрема подяка Київській обласній державній (військовій) адміністрації, яка всебічно сприяє. Хотілося б, безумовно, краще, більше і швидше, але рухаємося в правильному напрямку – в тих можливостях, які маємо і які нам вдається знаходити.

Вибори

6 Вересня 2022, 15:09

Апелляционный суд Киева сегодня рассмотрит дело генерала Романенко, обвиняемого во взяточничестве

Сегодня, 6 сентября, в 16.30 судьи Киевского апелляционного суда Ирина Горб, Ирина...

1 Серпня 2022, 15:23

В Фастове на Киевщине в течение недели будут ограничивать водоснабжение ночью

В связи с большим превышением дневного потребления воды над ее добычей в...

21 Липня 2022, 16:20

Укргазбанк присоединился к восстановлению Макаровской амбулатории

Широкомасштабное российское вторжение стало невероятным вызовом для всего сообщества. Украинцы собирают деньги...

На фото: Голова громади Антон Овсієнко під час зустрічі з військовослужбовцями та передачі допомоги підрозділам ЗСУ

КВ: Ви кажете, що місцеві мешканці долучаються до підтримки військових. Яким чином це відбувається?

Антон Овсієнко: Ну, по-перше, проводяться збори. Не все, розумієте, можна профінансувати з бюджету. Наприклад, вживані автомобілі для військових ми з бюджету не купуємо. Тому до таких зборів долучаємося і ми самі, і колектив, і сама громада.

Крім того, у нас є багато волонтерів, які працюють із нашими військовими. Це і їжа, і гуманітарна допомога. Тобто люди в цьому питанні дуже активні. І, я думаю, можна назвати багато людей, які працюють разом із сільською радою або напряму з нашими військовими. Такі люди в громаді є, і це дуже приємно.

КВ: А оці запити від військових – вони надходять окремо чи у вас уже є напрацьована схема? Можливо, це одноразові виплати чи щомісячні?

Антон Овсієнко: Поясню. Якщо йдеться про надання фінансування військовим частинам або придбання для них необхідного, то все відбувається на підставі запитів від самих військових частин. Що стосується підтримки самих військових, ветеранів або людей з інвалідністю внаслідок війни, то у нас діє місцева програма «Турбота» і «Програма підтримки захисників і захисниць України». Ця програма передбачає щорічну виплату 2 тис. гривень військовослужбовцю, який призваний до ЗСУ.

Також ми щороку виплачуємо 15 тис. гривень військовослужбовцю, який брав або бере участь у бойових діях. Крім того, якщо є якісь нагальні потреби, наприклад, дрова, ми виділяємо кошти на опалення осель їхніх родин.

Для сімей у разі загибелі військовослужбовця передбачена одноразова виплата 50 тис. гривень. Також ще 50 тис. гривень виплачуємо як компенсацію на встановлення пам'ятника. Поховання ми повністю беремо на себе за рахунок сільської ради.

Окремо виплачуємо дітям військовослужбовців, які втратили годувальника, по 2 тис. гривень щомісяця – до досягнення 18 років або до завершення навчання у вищому навчальному закладі на денній формі. Багато дітей користуються цими щомісячними виплатами, і ми робимо це, аби підтримати сім'ї.

Звичайно, до Дня Збройних сил України ми також надаємо матеріальну допомогу кожній родині загиблого військовослужбовця. Так само виплачуємо по 50 тис. гривень сім'ям військовослужбовців, де є безвісти зниклі. Не втрачаємо віри, що люди повернуться живими.

Обов'язково надаємо допомогу і військовослужбовцям у разі поранення. Максимальна сума такої виплати становить близько 40 тис. гривень залежно від ступеня поранення. Це може бути 10, 15, 20 або до 40 тисяч гривень. Тобто, якщо людина є членом нашої громади, а саме зареєстрована в ній або має статус ВПО, ми обов'язково надаємо такі виплати.

На фото: Колектив волонтерського центру «Неграшівськи Берегиньки».

КВ: На Київщині активно створюють ветеранські хаби. Чи планується відкриття такого простору у Білогородці?

Антон Овсієнко: Ми працюємо над цим питанням, але наразі такого простору ще немає. У нас велика проблема з наявністю приміщень – у тому числі навіть для розміщення наших працівників. У комунальній власності приміщень дуже мало, тоді як громада велика.

Буквально нещодавно ми зустрілися з одним підприємцем, який готовий надати 80 квадратних метрів свого приміщення для розміщення такого хабу. Тож думаю, що в цьому напрямку вже можна рухатися далі. Там ще потрібно облаштувати вхідну групу – зробити пандус або ліфт, облаштувати вбиральню з урахуванням інклюзивних потреб і загалом підготувати простір. Ми над цим працюємо і, думаю, що найближчими місяцями зможемо його відкрити.

Водночас у нас уже є фахівці, які працюють із ветеранами, – це помічники-консультанти в нашому комунальному підприємстві. Тобто ці послуги ми ветеранам уже надаємо: допомагаємо з оформленням документів і з іншими питаннями, які виникають.

Також у нас є психолог, який офіційно працює в громаді. Тому всі сім'ї, які потребують такої уваги, ми не залишаємо сам на сам із проблемами – супроводжуємо їх і допомагаємо.

На фото: Вшанування Захисників і Захисниць Білогородської громади біля Алеї слави

КВ: Чимало говорять про запит суспільства на меморіалізацію героїв. Як Білогородка це втілює?

Антон Овсієнко: Ми почали з того, що створили Алею Слави, яка розташована безпосередньо біля сільської ради. Там встановлені стели з портретами наших Героїв. На сьогодні їх уже майже 100, і, на жаль, ця кількість постійно зростає. Через обмежений простір ми вже не маємо змоги збільшувати кількість самих конструкцій, тому почали розміщувати портрети з обох боків. Так само на цій площі ми встановили пам'ятник добровольцю. Це територія центральної садиби, і саме там сьогодні вшановані всі загиблі військовослужбовці з усієї нашої громади.

Зараз ми почали робити такі меморіальні місця і в окремих селах. Уже встановили невеликий пам'ятник-монумент у селі Ґореничі, де вшанували наших військовослужбовців, поставили такий же і в селі Музичі.

Нині триває робота над встановленням великого монументу в селі Святопетрівське. Ми вже провели зустріч із родинами загиблих, визначили, яким має бути цей монумент і де саме він буде розташований. Вирішили встановити його на території церкви, і настоятель храму люб'язно на це погодився. Плануємо відкрити його до Дня Незалежності, хоча сама процедура виготовлення триває майже пів року.

В інших селах громади також плануємо встановити такі монументи. А вже після війни, сільська рада вже виділила землю, ми хочемо створити великий, фінальний, величний меморіал – такий простір, де все буде виконано в єдиному стилі, гідно і красиво.

На фото: Робоча зустріч з родинами Героїв у Святопетрівському щодо обговорення майбутнього меморіалу пам'яті у селі

КВ: Щодо соціальної підтримки, мабуть, теж збільшується кількість запитів від мешканців, особливо коли трапляються влучання та пошкодження. Чи працюєте ви з цим системно?

Антон Овсієнко: Пошкоджень на території громади, на жаль, у нас теж вистачає. У січні в нас сталася трагедія, в якій загинули мешканці Білогородки. Для таких випадків у громаді діє програма підтримки. Зокрема, ми надаємо кожній родині одноразову допомогу – близько 50 тис. гривень . Крім того, співпрацюємо з фондами, які допомагають із відновленням пошкодженого житла, зокрема зі склінням вікон.

Також ми фінансуємо ОСББ або обслуговуючі компанії з резервного фонду: закуповуємо матеріали, а вже самі управляючі компанії виконують необхідні ремонтні роботи. Якщо, не дай Боже, людина залишилася без житла і їй немає де проживати на час ремонту, ми компенсуємо по 15 тис. гривень щомісяця на оренду житла. Така допомога надається до шести місяців – на період, поки триває відновлення.

На фото: Пошкоджений будинок внаслідок ворожої атаки на Білогородку 28 січня

На фото: Унаслідок ворожої атаки зафіксовано падіння уламків у селах Гореничі та Шевченкове

КВ: Як громада підтримує внутрішньо переміщених осіб і чи існують для них окремі програми допомоги?

Антон Овсієнко: Внутрішньо переміщені особи – це окремий виклик . У нашій громаді нині проживає близько 7 тисяч ВПО, і це теж дуже велика кількість людей, які потребують уваги. Ми сприймаємо їх як місцевих. Вони користуються всіма програмами, які діють у громаді: за потреби отримують матеріальну та гуманітарну допомоги. Робимо все можливе, щоб люди почувалися комфортно.

І для нас дуже важливо, що саме нашу громаду обрали місцем проживання. Ми ж розуміємо, що водночас маємо і відтік населення: частина людей виїхала за кордон і поки не повернулася. Якщо дивитися на статистику, то до війни в громаді було близько 26 тисяч населення, а зараз – орієнтовно 27 тисяч зареєстрованих жителів. Тобто внутрішньо переміщені особи фактично заповнили ту частину людей, яка виїхала. Ми, звісно, сподіваємося, що наші люди повернуться, адже це дуже важливо для громади. Це впливає і на формування бюджету і на обсяг реверсної дотації чи інших вилучень, які здійснює держава, адже значення має кількість населення, від якої залежить розподіл коштів. Фактично сьогодні в громаді проживає близько 55 тисяч людей, але офіційно зареєстрованих, на жаль, лише 27 тисяч.

Тому ми також проводимо відповідну роботу: агітуємо людей і спонукаємо їх реєструватися в громаді. Це важливо, адже лише цього року з нашого бюджету вилучають 64 млн гривень через те, що кількість офіційно зареєстрованого населення менша, ніж фактична, а саме від цього залежить пропорція розподілу доходів місцевого бюджету. Дуже хотілося б, щоб люди це розуміли. І така робота потрібна не лише в нашій громаді, а й у всіх пристоличних громадах.

Ці 64 млн гривень ми могли б спрямувати і на підтримку Збройних сил України, і на розвиток громади.

КВ: 7 тисяч ВПО – це суттєве навантаження. Якою є реальна спроможність громади щодо прийому та розміщення нових мешканців?

Антон Овсієнко: Щодо можливостей розміщення ВПО, то, на жаль, таких ресурсів у нас немає. У громаді відсутні модульні містечка, немає спеціальних програм та комунальної власності, куди ми могли б заселяти людей. Тому, як правило, вони самі знаходять житло: або орендують його, або приїжджають до родичів.

Про бюджет, управління та розвиток

КВ: Бюджет громади зріс на понад 22%. За рахунок чого вдалося забезпечити це зростання в умовах війни?

Антон Овсієнко: По-перше, ми багато працюємо над перереєстрацією підприємств і ФОПів. У нас навіть діє така програма: якщо підприємство перереєстровується в громаді, то в перший рік сплачені ним податки можуть бути спрямовані на будівництво дороги, тротуарів поруч із потужностями або на підтримку ветеранів. Така ініціатива створює хорошу мотивацію для підприємців та дозволяє вибудовувати партнерську співпрацю.

Завдяки статусу пристоличної громади та зручній логістиці розвиток не припиняється навіть в умовах війни: зараз триває будівництво логістичних комплексів та запуск невеликих виробництв. Головне завдання місцевої влади у цьому процесі – підтримувати бізнес і не заважати його розвитку. Максимально швидко надавати дозвільні документи, щоб підприємства швидше розбудовувалися, запускалися і створювали робочі місця.

Але, звичайно, є й проблеми – зокрема з тими, хто не сплачує податки. Ми не маємо повноважень самостійно адмініструвати навіть податок на землю чи нерухомість, хоча логічно було б передати ці функції саме громадам. На місцях ми краще знаємо власників та фактичне розташування майна, що зробило б процес збору коштів значно ефективнішим. Через відсутність важелів впливу ми змушені обмежуватися лише комунікацією: розсилаємо листи та нагадуємо про необхідність сплати, проте самостійно стягувати заборгованість чи звертатися до суду щодо податкових боргів ми не маємо права.

Інша ситуація з орендною платою, де громада виступає безпосередньою стороною правовідносин. У цьому питанні ми діємо ефективніше, і за потреби, стягуємо борги через суд.

КВ: У звіті згадується розширення програм будівництва та інфраструктури до 2027 року. Які ключові об'єкти плануєте реалізувати першочергово?

Антон Овсієнко: Зараз працюємо над трьома великими глобальними проєктами. Це співпраця з Європейським інвестиційним банком щодо будівництва двох шкільних закладів і одного дошкільного закладу. Це співфінансування громади: 500 млн гривень – кошти Європейського інвестиційного банку, ще 100 млн гривень – кошти громади, які ми акумулювали, щоб забезпечити реалізацію цих проєктів.

Зараз ці проєкти потроху вже почали рухатися. Маємо надію, що за півтора-два роки ми добудуємо ці об'єкти, і тоді в громаді вже не буде переповнення навчальних закладів. Бо ми розуміємо: люди приїжджають, триває забудова, але навчальні заклади, на жаль, поки що не мають можливості повністю вмістити таку кількість учнів в одну зміну. Так, діти навчаються, ми нікому не відмовляємо. Але, звичайно, набагато комфортніше було б, якби всі школярі могли вчитися в одну зміну.

Крім того, є готова проєктно-кошторисна документація на будівництво школи в Білогородці. Ми її зробили, але вартість будівництва там перевищує 400 млн гривень , і наразі виділення таких коштів, майже неможливе. Тому зараз шукаємо це фінансування на майбутнє. Так само і з дитячим садком у Святопетрівському: у нас теж є готова проєктно-кошторисна документація, але вартість там уже понад 200 млн гривень, і цих коштів ми поки що також не знайшли.

Тобто проєкти є. І якби нам вдалося реалізувати ще й їх, тоді ми справді майже повністю закрили б освітні потреби громади.

На фото: Реконструкція Музичанської амбулаторії з урахуванням вимог безбар'єрності та добудовою житла для лікаря

КВ: На Київщині зараз багато говорять про підвищення тарифів і на проїзд, і на воду. Чи вдалося громаді цього уникнути, чи все ж таки довелося десь підняти ціни?

Антон Овсієнко: Це складне питання, бо проблема глобальна. І є речі, на які ми, як громада, точно не можемо вплинути. Наприклад, на підвищення вартості проїзду. Перевізники працюють у межах ліцензій та конкурсного відбору, а погодження маршрутів видає КОДА. І тут ми не можемо самі диктувати умови.

Нещодавно справді було підвищення тарифів. Ми неодноразово писали листи – і в усі міністерства, і в адміністрацію, і самім перевізникам. Говорили, що це свавілля. Але, відверто кажучи, результату це не дало.

Перевізники фактично самі мають право регулювати свої ціни як ринкові, і ми на це не можемо вплинути. Водночас у нас є власний маршрут усередині громади, щоб хоча б частково зняти це навантаження. Придбали три автобуси і створили власний безкоштовний маршрут усередині громади, який з'єднує всі села. Люди можуть дістатися до центральної садиби, до сільської ради, до старостатів, на роботу, на базар, у магазини.

І цей маршрут у нас абсолютно безкоштовний. Тобто громада повністю його покриває. Ми навіть отримували ще кілька автобусів, які зараз тимчасово працюють у військовій адміністрації Одеси, бо ми передали їх як благодійну допомогу. Хотіли також запустити маршрути до Києва, але цей процес дуже складний і важко просувається. І навіть сам конкурс на маршрут буває таким, що ми його можемо просто програти. Бо приходять інші перевізники, можуть подати нижчу ціну, яка, можливо, і не зовсім економічно обґрунтована, але вони можуть собі це дозволити, а ми – ні.

Що стосується інших тарифів – наприклад, на воду, водовідведення й подібні послуги, – то так, ми їх піднімаємо, але лише в межах економічно обґрунтованого рівня. Бо інакше підприємство просто працюватиме в збиток. Ми робимо це виважено: якщо підвищення незначне, то можемо і не піднімати, тому що громада теж не може все компенсувати зі свого бюджету. Ви ж розумієте: тоді ми заберемо кошти у військових або з відновлення. Тому тут, на жаль, мусимо діяти саме так – підвищувати тарифи до економічно обґрунтованого рівня. Але при цьому в нас вони нижчі, ніж у сусідніх громадах.

Про цивільний захист та енергетичну сталість

КВ: У громаді працює власна система реагування: диспетчерська служба, пожежна команда, служба громадського захисту. Наскільки ця модель ефективніша за централізовану?

Антон Овсієнко: Систему оповіщення населення (гучномовці) ми впровадили вже після повномасштабного вторгнення. Раніше системи оповіщення в громаді не було. Ми встановили відповідні системи в усіх населених пунктах. Вони централізовані, але ми знаємо, що загальнодержавне сповіщення інколи надходить із запізненням, тому зробили свою систему на радіосигналі. Відтак під час оголошення тривоги, щойно про неї стає відомо, люди вже поінформовані.

Зараз, звісно, є і мобільні додатки, через які люди теж дізнаються про тривогу. Але саму систему, безумовно, ще потрібно масштабувати, бо наразі вона встановлена переважно на центральних локаціях у населених пунктах і її ще треба посилювати. Але в кожному населеному пункті громади система оповіщення вже є.

На фото: Білогородська громада отримала Energy BOX від Уряду Франції

КВ: Так, сільська рада повідомляла, що отримувала й Energy BOX, розвиває власну сонячну генерацію. Тобто сьогодні цього достатньо, щоб забезпечувати енергонезалежність ключових об'єктів?

Антон Овсієнко: Ми повністю закрили всі критичні об'єкти. Не все, звісно, перекривається за рахунок сонця. У деяких випадках ми навіть не можемо встановити сонячні панелі, тому що, по-перше, немає площі і просто бракує місця для їх розміщення. Але генераторами і джерелами накопичення енергії в нас забезпечено все.

Когенераційних установок у нас немає, бо немає такого виробництва чи великого бізнесу, де можна було б використовувати або продавати надлишок енергії. Але ми все одно відкриті до діалогу: якщо хтось із бізнесів захоче зайти і встановити такі потужності, ми тільки "за".

На фото: Встановлені 112 сонячних панелей загальною потужністю 50 кВт у Святопетрівському ЗДО «Буратіно».

Про медицину, освіту та культуру

КВ: Вашій громаді вдається регулярно отримувати нове медичне обладнання та впроваджувати інновації на кшталт коуч-центру. Розкажіть, а чи змінилася філософія надання допомоги під час війни?

Антон Овсієнко: Дивіться, у нас є власний комунальний заклад, і амбулаторія працює майже в кожному населеному пункті. У тому числі ми утримуємо за рахунок громади невідкладну медичну допомогу. Тобто, коли людина викликає швидку, а випадок, умовно кажучи, не є критичним, то можуть направити саме нашу невідкладну допомогу. Тобто утримуємо її за рахунок власного бюджету – це наша свідома ініціатива, щоб люди могли швидше отримувати необхідну допомогу.

На базі нашого КНП ми постійно розвиваємо медичний напрям і дооснащуємо його. У нас уже є апарат УЗД, зараз додатково беремо ще один. Вони працюватимуть у різних населених пунктах, зокрема в Білогородці та Святопетрівському, бо це найбільші населені пункти громади.

Минулого року ми закупили і зараз доукомплектовуємо рентген-апарат. Уже отримали всі необхідні дозволи. Думаю, що на найближчій сесії проголосуємо ще близько 360 тис. гривень , щоб остаточно його запустити. Тобто це теж буде послуга, яку люди зможуть отримати безпосередньо в громаді. Частково вона буде платною, але для соціально незахищених категорій населення ці витрати компенсуватимуться з бюджету. Це робиться для того, щоб забезпечити оплату праці лікаря, який має до нас прийти.

Зараз ми також робимо капітальні ремонти двох амбулаторій у Неграшах і Музичах. Паралельно облаштовуємо житло для лікарів. Бо фахівець прийде працювати в населений пункт лише тоді, коли буде житло. Крім того, у нас є ще амбулаторії в Гореничах, Стоянці і Луці. Думаю, їх реконструкція буде завданням наступного року.

На фото: КНП «Центр первинної медико-санітарної допомоги» Білогородської сільради приймає фахівців Інституту Амосова

КВ: Чи змінився підхід до освіти як до середовища безпеки?

Антон Овсієнко: Окремим викликом стало будівництво укриттів у навчальних закладах, щоб діти могли навчатися офлайн. Там, де була можливість, такі укриття облаштували. За підтримки обласної адміністрації та за власні кошти ми робили все можливе, щоб наші діти могли навчатися в комфортних і безпечних умовах. У деяких закладах побудувати їх одразу не вдалося, але ми виготовили проєктно-кошторисну документацію і зараз шукаємо фінансування.

Наявної кількості укриттів недостатньо. Звичайно, хотілося збільшити їхню кількість. Але, наприклад, якщо брати навчальні заклади, то в нас є перший ліцей, і там уже є проєкт добудови, який передбачає укриття, але це комплексне рішення. Окремо зараз це реалізувати вже неможливо.

Є навчальний заклад в Музичах, де також готова проєктно-кошторисна документація на укриття. Один такий проєкт коштує 70 млн гривень, другий – 36 млн, здається. Тож ми постійно шукаємо фінансування, подаємо ці проєкти до програми DREAM, щоб вони були видимими, і звертаємося всюди, де є шанс отримати підтримку.

Ми завжди беремо участь у конкурсах, постійно співпрацюємо з багатьма європейськими організаціями. Нещодавно до нас приїжджав Chemonics, і ми теж працюємо з ними над виділенням коштів саме на забезпечення сонячною енергетикою наших освітніх закладів. Думаю, що ми спрацюємося в цьому питанні і зробимо наші заклади більш енергонезалежними.

Так само триває робота з ремонту харчоблоків у навчальних закладах. Усе це – для дітей. Сьогодні в громаді маємо близько 5 тисяч учнів і ще 1,5 тисячі дітей у дошкільних закладах.

КВ: Попри війну у громаді проведено понад 300 культурних заходів. Чи це про дозвілля чи про стійкість громади? Чи загалом культура трансформувалася в умовах війни?

Антон Овсієнко: Культурна галузь дуже трансформувалася. У нас сильний відділ культури: маємо багато клубних закладів, будинки культури. І культура сьогодні працює не лише в площині розважальних заходів. У нас є багато гуртків, театральних і циркових студій, які відомі навіть на рівні України. Маємо три циркові студії у Музичах, Святопетрівському і Білогородці. Ми навіть проводимо фестиваль, присвячений цьому мистецтву – Bilgorod circus fest. І цього року в травні він уже відбувся.

Окремо працюємо в історико-культурному напрямку, оскільки Білогородка має значну історичну спадщину. Відділ культури впорядкував територію, де в нас був дитинець, де колись стояла стара церква. Ми часто залучаємо фахівців-археологів, які проводять розкопки. В Україні зараз це майже ніхто не робить. Ми робимо це навіть під час війни. Тобто, для нас важливо, щоб цю історико-культурну спадщину знали.

І взагалі один із наших пріоритетів – зробити громаду туристично привабливою. Бо не можна не скористатися тим, що Білогородка заснована князем Володимиром у 980 році. Це одне з найдавніших поселень в Україні, поряд із такими історичними центрами, як Київ і Вишгород. Це справді дуже вагоме місце, і його потрібно розвивати, про нього потрібно розповідати, щоб у майбутньому залучати туристів. Ми навіть проводили історичний фестиваль «Білогородський кисіль» на основі однойменної легенди.

Якщо говорити про природні території, то ми багато зробили у напрямку створення об'єктів природно-заповідного фонду. Це і заказники "Приірпіння", «Ширманський ліс». Ми працюємо над тим, щоб зберегти ці території для майбутніх поколінь.

Загалом, якщо брати весь природно-заповідний фонд, який сьогодні створено, то це майже 400 гектарів. Приірпіння – це дуже велика територія. І це все потрібно зберегти для майбутніх поколінь, щоб вони мали ту природу, яка сьогодні є в нашій громаді. Тобто ми цим займаємося і, можна сказати, майже завершили цю роботу.

На фото: У Білогородці у вересні 2025 року відбувся перший історичний фестиваль «Білогородський кисіль»

Про міжнародну співпрацю

КВ: Ваша громада стала, напевно, першою на Київщині, де запустили сучасне протезування для ветеранів та ветеранок. Як вам вдалося реалізувати такий масштабний проєкт? Наскільки цей кейс є унікальним для області?

Антон Овсієнко: Такого загалом майже в Україні ще немає. Але ми будемо розвиватися в цьому напрямку. Маємо хороших партнерів – міжнародний центр «МСОР Україна». Це американський центр, засновниками якого є американці, тому тут використовується саме американський досвід протезування. А він вважається одним із найкращих не лише в Україні, а й практично в світі.

Ми вже майже забезпечили протезування для 10 наших ветеранів. Хтось із них уже протезований, хтось перебуває на завершальному етапі. І навіть за тих, за кого, по суті, ніхто не брався, з цими фахівцями нам вдалося досягти результату.

Крім того, ми вже домовилися, що будемо масштабувати цей проєкт не лише на рівні Київщини, а й на рівні всієї України. Тому я пропоную всім своїм колегам, які хочуть долучитися або перейняти досвід, робити це.

Ми підписали з МСОР меморандум і наразі активно працюємо над тим, щоб висвітлювати цю кампанію, аби інші керівники громад, які мають таке бажання, теж могли скористатися цим досвідом і допомогти своїм ветеранам.

Знаєте, коли ми почали інформувати про цю можливість, то навіть у нашій громаді з'явилися ще троє людей, які потребують протезування, хоча раніше ми про них навіть не знали. Бо часто люди демобілізуються, повертаються додому і навіть не говорять, що мають таку проблему.

Фінансується це все коштом благодійних та державних фондів. Тобто держава, ветерани і громада не витрачають на саме протезування коштів. З нашого боку ми забезпечуємо інше: довезти людину, забрати її, організувати транспорт, надати супровід для підтримки і допомоги на всіх етапах.

На фото: Ветерани Білогородської громади, які отримають сучасне протезування

КВ: У звіті згадується залучення міжнародної допомоги та партнерств. Що ця співпраця вже принесла громаді? Чи є приклади успішних практичних кейсів з міжнародними організаціями?

Антон Овсієнко: Дивіться, якщо говорити про партнерство з іноземними громадами, то в нас є дуже хороший досвід співпраці з громадою Тиресйо у Швеції. Це теж пристолична громада. Уже четвертий рік поспіль ми відправляємо наших дітей на відпочинок їхнім коштом. Щороку це близько 30 дітей. Як правило, йдеться про дітей із сімей загиблих або безвісти зниклих військовослужбовців. Вони мають можливість поїхати до Швеції, побути там певний час, відпочити, і дітям це дуже подобається. Цього року вони також прийматимуть нашу групу.

У Львові в нас була спільна зустріч-конференція. І ми знову бачимо, що вони залишаються поруч – цього року теж запевнили, що продовжимо співпрацювати. Це вже буде четверта така поїздка. Ми працюємо в цьому напрямку саме заради відпочинку дітей.

На фото: У Львові відбувся дводенний міжнародний форум «Nordic-Ukrainian Municipal Partnership»

Також у нас є партнерство з німецькою громадою Ломен. Вони допомагають нам і фінансово. Спочатку наша співпраця починалася з того, що у 2022-2023 роках вони передавали нам насіння фруктів і овочів, щоб люди могли висаджувати це в себе.

Потім ця співпраця виросла. Вони надали нам сонячні та теплові панелі для забезпечення гарячою водою. Ми обладнали ними дитсадок і два ліцеї. А цього року взагалі реалізували з ними дуже хороший проєкт: вони надали нам кошти на придбання спецтехніки якої потребувала громада, а саме – мулососа.

Німецька сторона виділила на це 178 тисяч євро. Це була їхня допомога. Ми придбали цю техніку за їхні кошти, а 10% дофінансувала громада, бо це одна з умов їхнього уряду. Ми подали всі документи, підтвердили придбання цієї машини, тобто співпраця триває. Наступного року, як мені пообіцяли, обсяг цієї допомоги буде збільшено.

І третій кейс – це французи. З ними ми теж працюємо в напрямку оздоровлення дітей. Минулого року оздоровили 10 дітей. Вони їздили переймати досвід. Це також пристолична громада – Бюр-сюр-Іветт. Думаю, що вже цього місяця до нас приїде їхній мер, і ми підпишемо меморандум про співпрацю, і це вже буде офіційна співпраця громад-партнерів.

На фото: Білогородська громада одержала спеціальний автотранспорт від міста-партнера Корнойбург (Австрія)

Про майбутнє

КВ: Які рішення в умовах війни були для вас найважчими, але ви вважаєте, що вони були правильними?

Антон Овсієнко: Мабуть, найважче рішення – це все-таки освітня реформа. Це те важке рішення, яке доводиться зараз приймати, бо це дуже болюче питання. Воно справді важко сприймається громадою і, чесно кажучи, мною теж. Ця реформа передбачає, що громаді доведеться зробити дуже багато: і збільшити кількість автобусів, і переобладнати класи. І все це лягає на плечі громади. Ми розуміємо, що мусимо це зробити.

Реформа не дуже добре сприймається людьми, бо створює певні незручності. Але якщо не підтримати її, то громада сама покриватиме освітню субвенцію за власний рахунок. Щоб ви розуміли – це приблизно 200 млн гривень на рік. Тобто, якщо ми залишимо все повністю автономним, всі ліцеї, то це буде ще затратніше. Громада фінансово просто не витягне таку фінансову модель. Зараз ця реформа дає певні труднощі, але в майбутньому, можливо, це буде правильне рішення.

Ми колективно обговорили це з керівниками, бо головне питання – зберегти всіх людей. Це ж найважливіше: щоб було зручно дітям, щоб вони отримали всі належні умови для навчання. До цього треба підходити комплексно. На сесії проголосували перспективний план. Зараз ми на етапі обговорення. Звісно, є люди, які висловлюють свою позицію – і це нормально. Зі свого боку ми намагаємося зробити це правильно, щоб пройти цей процес.

Цього року ми подали співфінансування на два шкільні автобуси. Для реалізації цієї програми нам потрібно п'ять. Два автобуси можемо отримати на умовах 50 на 50 – Київська ОВА в цьому дуже сильно допомагає. Тобто одне питання ми вже частково закриємо за рахунок обласного бюджету. А наступного року нам потрібно буде ще три автобуси, щоб до 2027 року повністю забезпечити підвезення всіх дітей – і до ліцеїв, і до гімназій.

На щастя, у громаді немає малокомплектних шкіл. І, чесно кажучи, я навіть не знаю, як люди переживають такі рішення, бо це дуже важко. У нас усі навчальні заклади укомплектовані. Усього в громаді п'ять шкільних закладів – є філії.

На фото: Перша леді Олена Зеленська та Президентка Європарламенту Роберта Мецола відвідують Білогородський академічний ліцей №2 у межах впровадження реформи шкільного харчування у Київській області

КВ: Ви часто згадуєте про "європейський шлях" Білогородської громади. Якою ви бачите громаду через 3-5 років після перемоги?

Антон Овсієнко: Я вірю в розвиток нашої громади, вірю в наших прекрасних людей, які тут живуть і працюють, і в тому числі в соціально відповідальний бізнес. Я впевнений: якщо після Перемоги зможемо спрямовувати всі кошти на розвиток громади, то за три роки реалізуємо дуже багато.

Це і відновлення інфраструктури, що буде надзвичайно важливо: дороги, тротуари, велоінфраструктура, туристична інфраструктура, яка нам потрібна. Це – парки, сквери, які зараз не в пріоритеті, але які нам дуже хочеться будувати.

Звичайно, треба буде приділити велику увагу благоустрою, бо громада має бути чистою, охайною, гарною. Зараз це дуже важко, тому що банально не вистачає людських рук. Ви ж розумієте: людей немає, мобілізація триває, частина працівників благоустрою теж вибула. І це дуже відчувається.

Але громада у нас справді має дуже великий потенціал. Вона пристолична, гарна, з лісами та озерами. Тут може бути чудова рекреація. Дуже класна. Я думаю, що за три роки ми з усім цим впораємося – якщо не буде війни і якщо працюватимемо власними силами та із залученням донорів. А ми вже маємо досвід співпраці з європейськими партнерами. Я думаю, вони й надалі підтримуватимуть Україну. Впевнений, у нас усе вийде.

КВ: Можливо, є якийсь проєкт, яким ви особисто пишаєтеся і хотіли реалізувати?

Антон Овсієнко: Я дуже хочу реалізувати проєкти саме наших навчальних закладів. І не просто добудувати ті, з якими вже почали роботу, а взагалі розвинути цю мережу. Бо якщо ми побудуємо ще два-три навчальні заклади, то це вже покриє потреби величезної кількості людей, усіх, хто тут живе, і хто відчує полегшення, якщо діти вчитимуться в одну зміну.

Так само важливо розвивати заклади дозвілля, будинки культури, ремонтувати їх, приводити до ладу. Хочеться зробити так, щоб у громаді було комфортно. Але так само знаємо, – більшість людей працює в Києві. А доїхати до Києва – дорога займе до 4-х годин на день. Навіть якщо місто поруч від громади, усе одно затори, транспорт, логістика дуже складні.

Тому я хочу, щоб у громаді збільшувалася кількість робочих місць. Щоб люди, які живуть у громаді, тут же і працювали. І тут же отримували послуги, зокрема ті, які надає бізнес. Щоб бізнес розвивався саме тут. І ми вже бачимо, що люди цього хочуть. Навіть коли є вакансії в місцевому бізнесі, вони обирають працювати тут, а не їздити до Києва – навіть якщо зарплата трохи нижча. Бо транспорт зараз дуже дорогий. Тому дуже хотілося б, щоб люди працювали саме в громаді.

КВ: І на завершення: чим ви пишаєтеся за свої каденції?

Антон Овсієнко: Знаєте, я в першу чергу пишаюся людьми, які в нас живуть. І тими, хто до нас приїжджає. Бо громада живе за рахунок людей, за рахунок їхньої підтримки, за рахунок податків, які вони сплачують, і це дає нам можливість розвиватися.

Я пишаюся тим, що ми вистояли. Усі разом. Бо громада була буквально за крок до окупації. І це дуже важливо – що завдяки нашим Збройним силам, завдяки згуртованості людей ми втрималися. Ми всі тоді об'єдналися навколо одного – підтримати наших військових, допомогти, втримати громаду.

І зараз ми так само відновлюємося разом. Ось цим я справді пишаюся. Пишаюся, що маю можливість працювати тут разом з сильним і відданим своїй громаді колективом, який у більшості своїй залишився, ніхто не поїхав. Це дуже цінно. Люди залишилися в найважчий час.

Але ми все одно рухаємося вперед. А в тих можливостях, які будуть після перемоги, вже будемо швидко відновлюватися і розбудовуватися далі.

Фото: паблік Овсієнка

КиївВлада

Інна Міхно

#Антон Овсієнко #білогородська громада #бюджет громади #ветерани #війна в україні #впо #гуманітарна допомога #енергонезалежність #інтерв'ю #інфраструктура #Київська область #медицина #меморіалізація #міжнародна допомога #місцеве самоврядування #новини київської області #новини київщини #освіта #підтримка зсу #протезування ветеранів #розвиток громади #соціальна підтримка #укриття

Поділитися Поділитися Поділитися

Рекомендуємо до перегляду

Антон Овсієнко: "Білогородська громада під час війни вчиться тримати баланс між фронтом і розвитком"

09:00 Антон Овсієнко очолює Білогородку і всю громаду вже понад п'ять років, значна частина яких припала на період повномасштабної війни. Сьогодні громада спрямовує сотні...

Масові привласнення коштів: Нацполіція зацікавилася тендерами столичних закладів, підпорядкованих Департаменту соцполітики

08:00 Столична Нацполіція розслідує факти можливих "бюджетних розпилів" у семи комунальних закладах, підпорядкованих Департаменту соціальної та ветеранської політики КМДА. Йдеться про низку угод щодо...

Ремонт ліцея в Борисполі, який проводить фірма депутата-слуги, подорожчав на 130 млн гривень

09:00 У Борисполі після чергового коригування проєкту замовлено додаткові роботи з реконструкції ліцею імені Костянтина Могилка на 115,3 млн гривень. Виконуватиме їх ПрАТ «Агробудмеханізація»...

Copyright © 2010-2026, Інтернет-видання "КиївВлада". Всі права захищені. Використання будь-яких матеріалів, розміщених на сайті, дозволяється за умови посилання на КиївВлада.Редакція Інтернет-видання «КиївВлада» (КВ) не завжди згодна з думками, викладеними в авторських матеріалах.